Ч. 131. Четвер 25 (12) червня 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Справи парляментарні. — З палати послів. — З Угорщини. — Італія а Триполїс. — Вісти з Портуґалїї.

На вчерашній конференциї провідників клюбів подано їм на вступі просьбу о численну участь австрийских парляментаристів в міжнародній конференциї мировій, яка відбуде ся 10 вересня в Берлинї. Відтак предложив президент палати послів, аби буджетову дискусию закінчити в четвер, так аби в пятницю або суботу прийшло до голосованя і відослане буджету до палати панів. Деякі провідники клюбів заявили ся за скороченєм дискусиї в той спосіб, що бесїдники зріклись би голосу і зложили в імени своїх клюбів відповідні заяви. Др. Люеґер заявив ся против перериваня буджетової дискусиї, а так само Зайц і Романчук. Постановлено по можности взяти під обради палати по буджетї предложеня полагоджені вчера в буджетовій дискусиї.

Poln. Korresp. доносить: Коло польске відбуло вчера засїданє, на котрім розпочала ся заповіджена дискусия над правительственим предложенєм в справі підвисшеня податку від горівки. Дискусию, яка хвилями була дуже оживлена, перервано на вість о смерти посла дра Малаховского і нинї буде она дальше вести ся.

Одна з віденьских кореспонденций доносить, що президия руского клюбу пп. Романчук, Василько і Цеглиньский, відбула вчера півторагодинну конференцию з бар. Беком, на котрій були також присутні пп. міністри Абрагамович і др. Коритовский. Президия здасть нинї справу клюбови з конференциї і має зійти до ухвали клюбу в справі проґрами праць в палатї послів.

Слїдуюча конференция провідників клюбів відбуде ся ві второк. В суботу не буде засїданя палати.

Справу зміни реґуляміну державної ради уважають всї роботящі живла дуже пильною і конечною, а президент дотичної комісиї др. Фукс, як ми перед кількома тижднями писали, домагав ся, щоби комісия рішучо забрала ся до полагодженя сеї справи, инакше він зложить уряд голови комісиї. Добре обзнакомлена з парляментарними справами християньско-суспільна „Korresp. Austria" пише про ту справу ось що: Лїтна сесия державної ради добігає до кінця, а піднята з такою рішучостию др. Фуксом справа якось не може стати дійстностию. Підчас пересправ піднесено нові сумніви против рівнобіжних засїдань, котрі би проломили засаду висловлену президиєю, а з другого боку менші сторонництва домагали ся за ухваленє реґуляміну певної винагороди, котру би лише тодї дано, коли би не часткову переведено реформу а цїлий реґулямін змінено. Сею винагородою мала би бути стала плата послам. Але хоч часть послів радо приняла би сталу плату, то в пересправах настала застоя задля недостачі часу і нагленя з буджетом. Неперечно однак пізною осению прийде черга на реґулямін і єсть надія, що зміна его буде переведена.

Вчера вела ся дальше дискусия буджетова в палатї послів, в котрій посли з Галичини обговорювали стан нашого судівництва. Промовляли між иншими пп. Стахура, Яблоньский, Дембский і Бачиньский. Бесїдники жалували ся на покривдженя Галичини на поли судівництва, вказували на перетяженє працею наших судиїв і доказували, що треба би в Галичині утворити що найменше яких 180 нових повітів судових, аби той край зрівнав ся що до розмірного числа судів з західними австрийскими провінциями. — Дальше засїданє відбуває ся нинї.

В угорскім соймі ухвалено минувшої середи закон про безплатну науку. Міністер Апонї виголосив широку промову і вказував,

3)

АДАМ І ЕВА.

Дивна істория — Ф. Тіме.

(Конець).

Одного дня, коли она якраз стояла знову перед заказаним деревом, побачила она змия, котрий заїдав золоте яблочко.

— Того вже за богато! — зачала она воркотїти сама до себе. То нїмому сотворіню вільно то заїдати, що нам заказано! То й длячого нам заказано? Я ще доси не виділа, щоби архангел рвав ті яблока для пана сего города. То проста несправедливість, коли так з нами обходять ся, а ми не повинні на то позволити!

Вмавляла доти в себе обурене, аж нараз сягнула по одно яблоко урвала его і відкусила кусень з него.

— Знамените — чудесне! — відозвала ся урадована. — Мусить і Адам его покоштувати!

Она побігла до свого мужа і подала ему яблоко. Адам зразу трохи не сказив ся, так розлютив ся. Але стало ся і годі було вже замінити. — Та й велике дїло — казала Ева. — Задля дурного яблока не буде архангел зараз сварити ся.

— Та вже его надкусила — подумав собі Адам — отже й все одно — то можу й я покоштувати.

І обоє спожили яблоко з великим апетитом.

Але ледви що проковтнули послїдний кусник, як вже й зачули голос архангела, котрий їх кликав.

— Ой падоньку, аж тепер нам біда буде! — застогнув Адам. Та й дійстно, архангел був до найвисшого степеня обурений і сказав Адамови, що він зірвав угоду і задля зломаня контракту мусить сейчас уступити ся з ґрунту.

Ева зачала плакати, Адам просив ся — так надармо, архангел не хотїв увзгляднити нїякого оправданя. — Я держу ся контракту — сказав він. — Я сповнив також щиро мої зобовязаня. Не допускайте аж до того, щоби вас аж позивати і з хати викидати! Справа зовсїм ясна і вирок повинен бути зараз виконаний. Длятого виносїть ся зараз — а нїчого не вільно забирати з собою — зовсїм нїчого! Тепер дивіть ся, як на тім вийдете. Тут були ви рівноуправнені, бо всего було подостатком і ви не потребували працювати а все було спільне — там на сьвітї буде вже инакше! Там слабша женщина єсть в господарстві зависима від сильнїйшого мужчини, і він буде єї паном — то єсть кара Еви.

По тих грізних словах архангела Ева крикнула з цїлої сили. Адаме — Адаме! — кричала она за втїкаючим!

— — — — — — — — — — — —

— Адаме — Адаме, вставай! Що тобі такого? Таж тобі аж піт з чола тече!

Панї Ева Головка стояла коло ліжка свого мужа і будила его.

— Що тобі такого снило ся, Адаме, що ти так крізь сон кричав? — спитала ся она коли сплячий наконець очуняв.

— Чи то дійстно менї лиш снило ся? — відозвав ся розбуджений пан Адам Головка розглядаючись здивований довкола.

— А вжеж, що то був лиш сон — потверджувала панї Ева рішучо здогад свого мужа, котрий приходив що раз більше до сьвідомости правдивого стану річи. — То бодай розкажи, що тобі такого снило ся!

Адам Головка розповів своїй жінцї докладно той чудачний сон. — А знаєш ти, — говорив він дальше — що ти впрочім дуже подібна до тої Еви в раю.

— Я? — кинула ся Ева. — А то красно що ти мене порівнуєш з праматірю гріху! А тож нїби як я до неї подібна?

— А хибаж ти не маєш також своїх нервів? Або хиба ти не лаєш ся також, коли я припізню ся? Або й не любиш так само воркотїти?

— Ну, то коли тобі то не в лад, то можу бути й нїма — відповіла панї Ева подразнена.

— От видиш — сказав чоловік сьміючись, щоби звернути на щось иншого — я собі тепер і нагадав, що то ти тому винувата, що менї таке наснило ся.

— Ну, будь ласкав і скажи длячого!

— Адама викинули з раю ізза яблока з дерева пізнаня а ми мусимо випровадити ся із сего красного помешканя також ізза яблока.

що він продовжав лише політику таких мужів, як Етвеш, про котрих вільнодумство нема сумніву. Предложене усуває віроісповідну ціху з шкільництва, котра не відповідає потребам держави, а надає більший вплив державі. Безплатна наука в народних школах є обовязком чести і суспільною задачию. Примус до мадярскої мови був вже заведений иншими законами, а обовязком держави є дбати, щоби також в школах инших народностий наука відбувала ся в патриотичнім (значить мадярскім) дусі.

Італія споглядає ласим оком на Триполіс, котрий рада би зовсім загарбати. Італїнці хотять будувати пристани в Триполіс і Бомба а крім того домагають ся від Туреччини дозволу на будову трох зелізниць. „Corriere d'Italia" висловлює ся про те прихильно і пригадує цікаву річ, що перед кількома роками 500 арабских ватажків жалували ся на турецке пановане і взивали помочи Італії. Вже узброено відділ войска для занятя Триполісу, але залишено той намір задля грізного тоді межинародного замотаня. Нині, на думку італїяньских часописий можна спокійно загорнути Триполїс. — Про з'їзд царя з італїяньским королем пишуть з Петербурга до „Magdeb. Ztg.", що він має послідувати в найблизшім часі.

До льондоньского „Central News" доносять з Лісбони, що поліция увязнила там много людий задля заговору на короля Мануіла. Богато заговорників увязнено, а атентат мав бути виконаний 18 червня. Участниками заговору суть републиканції, котрі мали участь в убийстві короля і були тоді увязнені а опісля помилувані. Задля того відложено всякі торжества, в котрих король мав брати участь. Відкрито недалеко Лісбони фабрику бомб. Ішпаньскі часописи подають тревожні вісти про положене в Портуґалії. Вправді для молодого короля устроюють заяви преданности, однако ті заяви не виходять з серця. Припускають загально, що та критична криза може закінчити ся дуже страшно. Такої думки суть всі знатоки відносин в Портуґалії.

Бо як би ти не була зірвала золотої ренети з улюбленого дерева нашого господаря, то він не був би нам вчера вечером вимовив помешканя. До того навязав ся мій сон а відтак плив ся дальше в виді житя в раю.

— Так, то дуже красно! — сказала пані Ева, котру то трохи укололо. — Отже для того, що я зірвала дурне яблоко, котре менї той скупар, наш господар, міг був спокійно дарувати, мусимо тепер випроваджувати ся? Розуміє ся, що ми бідні женщини мусимо всему бути виноваті! Сей докір з твоєї сторони, Адаме, то дуже поганий! Се послїдне слово, яке я до тебе промовила.

Пані Ева вибігла з плачем з комнати.

Адам Головка забурмотів щось собі під носом а відтак встав і убрав ся. Єго жінки не було нїгде в помешканю. Де би она поділа ся? Єго взяв ся якийсь внутрішний неспокій і він пішов шукати за нею.

Наконець знайшов єї в дровітни. З заплаканими очима сиділа она там на ковбані.

— Євко, моя голубко — відозвав ся він коли єї побачив — не гнівай ся на мене! Не буду вже ані словом згадувати про вимовлене помешканя. Бо таки й правда, що то лиш я всему тому винен. Я міг був преці купити у нашого господаря копу яблок а тоді не була би ти потребувала рвати ані одного. Отже не гнівай ся серденько!

Пані Ева дивила ся хвильку на него, мов би хотїла пізнати по єго лици, чи він щиро то говорить а відтак кинулась єму на шию і простила єму великодушно.

— Він має бути твоїм паном, казав ангел, — муркотів собі в кілька хвиль опісля пан Адам Головка під носом, коли сидів при підвечірку. — Гм — отже то так виглядає тото пановане і так буде мабуть виглядати аж до послїдного чоловіка і послїдної жінки.

Новинки.

Львів, дня 24-го червня 1908.

— Перенесеня. Львівский висший суд переніс між иншими офіцияліз канцелярийних: Стан. Скульского з Городка ягайл. до суду краевого у Львові, Ник. Литвиновича, з Огинії до Бродів; канцелістів: Вол. Ваґнера з Будзанова до Станиславова, Вас. Коптюха з Бібрки до Бережан; Ем. Бучацкого, з Чорткова до Меденич; Тад. Скорупского з Гусятина до Рудок; Ґуст. Зегаля з Рудок до Рогатина; Вас. Ракочого з Рудок до Болехова; Альб. Грузика з Перемишлян до Долини і Івана Чабана з Устрик до Старої соли.

— Знижене цїни соли до їдженя. Хотячи вдоволити загально висказаним жаданям, завело Міністерство скарбу переговори з галицким Виділом краєвим в цїли введеня в цїлім краю одномірної цїни за сіль до їдженя при подрібній продажи. — Признавши Виділови краевому розличні удогіднення при поборі соли з салин, осягло Міністерство скарбу сей успіх, що Виділ краєвий зобовязав ся продавати почавши від 10 липня с. р. сіль до їдженя так виварену як і камінну в подрібній продажи по одній сталій цїнї 20 сот. за один кільоґрам соли в опакованю паперовім, забезпечуючим сіль перед занечищенем і зменьшенем ваги. — Камінна сіль до їдженя буде продавана від сказаного речинця лише в одним роді.

— Курс приготовляючий до вступного іспиту до руской ґімназиї в Коломиї отвирає виділ філії Руского тов-а педаґоґічного в Коломиї з днем 15 липня 1908 р. Кошти з тим сполучені: 30 К, за котрі кождий хлопчик одержить совістний надвір, мешкане, харч і поміч в науці. Зголошувати ся можуть тілько такі хлопчики, що не скінчили 13 літ. Подапя вносити до заряду Бурси філії руского тов-а педаґоґічного в Коломиї, улиця Франц Йосифа ч. 41.

† Др. Годимир Малаховский помер вчера по полудни по операциї камінців жовчевих, яка відбула ся рано в санаториї дра Лева у Відни. Бл. п. др. Годимир Малаховский родив ся у Львові дня 31 жовтня 1852 р., де батько єго був архіварем в Товаристві кредитовім земскім. Покійник був з першу адвокатом у Львові, а вибраний 1896 р. радним міста, став по уступленю Мохнацкого президентом міста Львова і займав се становище аж до 1903. В осени 1904 був вибраний послом до Ради державної з палати торговельної і промислової, а в 1907 р. з міста Львова. Крім того був також довший час послом до Сойму краевого. Тіло покійника перевезено до єго помешканя у Відни при ул. Ленава, де зложено на катафальку. По покійнику остала ся вдовиця Маркиля з Тарнавецких і 4 дорослих дітий 2 доньки і 2 сини.

— Дрібні вісти. Прилюдний попис елевів музичного інститута тов. ім. Мик. Лисенка відбуде ся завтра, дня 25 с. м. о 6 год. вечером в комнатах товариства (Народ. Дім II. поверх). — Продовжене загальних зборів гімн. тов. „Сокіл" у Львові відбуде ся в понеділок дня 29 с. м. — Щез без слїду 13-лїтний Павло Волошин син терцияна в міскій школї ім. Кордецкого вийшовши ще перед трома днями з дому. — В домі при ул. Кляйновскій ч. 6 застрілив ся вчера комісар намістництва Антін Аґопсович літ 31. Причина самоубийства незвістна. — Срібний годинник з золотим ланцушком знайдено на ул. Личаківскій і зложено на поліциї де єго можна відобрати. — Коло каси операций знайдено асиґнату на 1000 кор. австро-угорского банку і зложено на поліциї. — Зі стриху реальности при ул. Жулїньского ч. 6 вкрадено на шкоду п. Льва Шеховича, радника судового, зелізне ліжко і дамске білє вартости 40 кор.

— Почтова карта Галичини. Бюро почтове ц. к. Міністерства торговлї видало по нїмецки почтову карту Галичини (Die Postkurskarte von Galizien, Verlag von R. v. Waldhajm, Wien VII/1), котра появила ся в зовсім новім, двобарвнім виконаню, мірило 1:400.000 (на 2 листах) і показує, які розмірно великі простори Галичини суть ще без сполучень зелізницями і від котрих иноді далеко віддалених стаций зелізничих слїдує сполучене почтове. Карта містить в собі всї стациї почтові і зелізничі, але виказує також всі уряди телеґрафічні так, що поправді показує знаменито цїлу сіть руху. Она зробить дуже добру прислугу особливо сьвітови торговельному, при чім в єї користь виходить ще й дуже дешева цїна, бо лиш 50 сот. (на делїкатнім папери). На звичайнім папери, разом з зошитом їзди почтової по тій самій цїнї.

— Головний Виділ Товариства „Просьвіта", вибраний на Загальних Зборах дня 8. червня с. р. уконституував ся на засїданю дня 13. червня с. р. в той спосіб: 1) Петро Огоновский, голова, 2) др. Евген Озаркевич, заступник голови; 3) др. Іван Брик, секретар; 4) о. Стефан Мохнацкий, касиер; 5) Михайло Іванець, контрольор і завідатель книжкового маґазину; 6) Антін Гапяк, бібліотекар; 7) Василь Білецкий, редактор видавництв; 8) др. Володимир Бачиньский, директор канцеляриї; 9) др. Кость Левицкий, адміністратор „Дому просьвіти"; 10) др. Михайло Коцюба, провідник комісиї господарско-промислової; 11) о. Теодозий Лежогубский, др. Володимир Бачиньский, Григорий Зацерковний, Ярослав Колтунюк і Олекса Черкавский — референти Філїй і Читалень.

Всячина
для науки і забави.

— Перший цукровий горох. Ся загально нині уживана ярина, була аж до половини 17 столітя зовсім не знана. Аж славний в історії огородництва огородник француского короля Людвика XIV Арно д'Анділлі (Arnaud d'Andilly) був перший около 1680 що управляв сю городнину в Порт рояль. Був то великий присмак, котрий споживано сирий, а на котрий могли позваляти собі лиш богачі і великі пани, бо кварта стручків коштувала около 50 талярів. Мимо того, а може якраз длятого хотів кождий їсти сирий цукровий горох, а маркіза Ментнон ось що доносить в своїм листі датованім 10 мая 1696 р. про ту дивну манію, яка напала була дворских полизайків, котрі конче хотіли їсти сирий горох: „Справа зеленого гороху все ще не сходить з порядку дневного. Нетерпеливість, щоби єго попоїсти, радість, що єго найли ся і бажане щоби єго ще більше наїсти ся, то три головні точки, які від 4 днів займають виключно наших князів. Суть дами, котрі, коли найли ся на вечеру у короля, і то добре найли ся, з'їдають ще у себе дома перед спанем спору миску зеленого гороху, хочби мали тим і хороби наїсти ся. То мода, то найновійша дурійка, яка запанувала на нашім дворі".

— Розчароване по весїлю. Що супружество доводить иноді до розчарованя се факт, котрого нїхто не заперечить; але на щастє не отвирають ся супругам так борзо по весїлю очи, як ось стало ся одному француском графови, котрого поучаючу історию хочемо тут розказати.

Той ґраф мав знамениту кухарку, котра уміла як нїяка инша варити єму єго улюблені страви. Щоби позискати собі прихильність кухарки, давав він їй від часу до часу якісь дарунки а між иншими дарував їй одного дня льос, котрий купив був ще перед кількома роками.

Небавком опісля виграв той льос 500.000 франків а ґрафа котрого майно було вже значно підорване, брала ся тепер розпука, що він разом зі своєю знаменитою кухаркою стратить і таку величезну суму; отже він постановив оженити ся з кухаркою. Церемонія відбула ся дійстно, а коли вернули домів, просив ґраф свою жінку, щоби она виймила льос. На то сказала сьвіжо упечена ґрафиня, що вже не має того льосу, бо дарувала єго візникови в на-

городу за то, що відчепив ся від неї, бо она була з ним заручена.

В иншім случаю стала ся була жертвою жінка одного австрийского барона. Як его француский товариш недолі так і сей барон мав лиш маленьке майно і оженив ся був з богатою вдовицею по властителю більшої посілости. Але его щастє розвіяло ся борзо, бо коли молода відкрила, що він носить перуку на голові, то вид лисої голови зробив на неї таке потрясаюче враженє, що она набрала сильної відрази до него і подала зараз о розвід. Жалоба не позістала без успіху і на основі еї твердженя, що, як би она була знала про перуку, й десять пар коний не були би еї затягнули до престола, довела она до трох неділь до розводу.

Судові акти представляють такі супружі траґедиї нераз в дивнім, иноді в досить забавнім сьвітлі. Так в однім недавнім процесі розводовім заявив позовник, що він був дуже залюблений в своїй жінці, коли оженив ся з нею; але коли переконав ся, що тоті зуби як перли і тото волосе як золоте у неї фальшиві, то его так то обманьство обурило, що не хоче вже довше жити з нею.

Але що й жінка мала справедливу причину до жалоби показало ся, коли еї адвокат виступив з заміткою, що еї чоловік мав склянне око, о чім она нічогісенько не знала, коли з ним вінчала ся.

В иншім случаю признано чоловіка і жінку виноватими, що одно другого туманило і спонукало до супружества. Жінка дала свому чоловікови на здогад, що має річно шість тисячів корон доходу, підчас коли чоловік знов удавав властителя більшої посілости. Отже обоє думали, що зроблять добрий інтерес. Заким ще минули медові тиждні признав ся чоловік, що его посілість хиба на місяци, підчас коли жінка заявила, що має лиш вісімсот корон цілого майна, зложених в касі ощадности.

Сумний случай став ся недавно тому в Анґлиї. Донька одного сьвященика в малій місцевости в західній Анґлиї, віддала ся була за хорошого, елеґантного пана, з котрим пізнала ся в якімсь купелевім місци. Він удавав пенсіонованого офіцира а товаришки молодої уважали сю партию навіть за особливе щастє. Щастє молодої жінки нарушувала через кілька місяців часта неприсутність чоловіка а до того ще він ніколи не сказав їй, чому его так часто нема дома і де він буває. Аж одного дня таки вже зовсім не явив ся а молода жінка, що в журбі і обаві дожидала чоловіка, довідала ся по якімсь часі, що еї чоловіка арештували за цілий ряд крадежий з вломами. Єго засудили на сім літ криміналу і показало ся, що він був проводирем ватаги вломників, котрим поліция через кілька літ не могла дати ради.

Наконець пригадуємо й той случай, який в девятьдесяти роках минувшого столітя став ся був таки у нас у Львові. І в сім случаю виступав елеґантний молодий мужчина, котрий навіть мав публичні відчити в сали ратушевій і умів так піддобрити ся одній родині і позискати собі любов доньки з тої родини, що аж таки повінчав ся з нею. В дуже короткім часі показало ся, що то був мантій і дурисьвіт найгіршого сорта, котрий з одної сторони ніби то робив у Львові службу российского шпигуна, з другої хотів від российскої поліциї видурити гроші і страшив заговорами на житє царя і Господь знає кого, а на доказ правди своїх доносів, хотів куплений динаміт упхати невинним людем, щоби они переносили его до Росиї, і так показати, що то заговірники, котрих він викрив а за що належить ся ему добра заплата. Штука не удала ся і того злочинця засудили на 10 літ криміналу, а нещаслива жінка одержала розвід.

— Давно випробована рада. Один з німецких пануючих князів — а тих було давнїйше дуже богато та ще й нині не мало лишило ся — маркґраф з Ансбаха, котрий умів лїпше довги робити і людий натягати, як краєм хоч і не великим управляти, не міг вже платити своїх довгів і длятого послухавши ради своїх двораків звернув ся до богатого купця з жаданем, щоби той позичив ему більшу суму. Купець звиняв ся і оправдував ся тим, що не має такої суми. Дорадники князя порадили ему, щоби він таки лично пішов до купця і поговорив з ним а тоді купець певно не посьміє ему відмовити. Так і стало ся. Але проворний купець знайшов спосіб, як би вимовити ся від позички. Він сказав, що якийсь дуже розумний чоловік остеріг его, щоби він не позичав.

— А то що за падлюка? — спитав розлючений князь.

— То не падлюка, прошу Вашої Сьвітлости — відповів купець — то Ісус Сирах, котрий виразно каже: Не позичай могутнїйшому від себе; коли же позичаєш, то уважай то за пропаще.

— Хмаролом в Брідщині. Громади Бучину і Суховолю, брідского повіта, навістила дня 22 с. м. страшна туча з громами і хмароломом. Грім убив на дорозі селянина з Черниці а приголомшив дві женщини, що сиділи на возі. В наслідок того хмаролому полила ся з сусідних горбів така маса води, що залила лежачі в долині дороги, хати і городи і забирала все, що лиш стрінула в дорозі як: плоти, паркани, хліви а з хат забирала навіть всїляку знадобу. Вода залила також і школу, в котрій була дітвора і лиш з великим трудом удало ся учительці вивести дітвору на горбок шкільного города; сама з матірю мусіла ратувати ся вискакуючи крізь вікно по пояс у воду. В повени тій погибло богато худоби а також мало згинути двоє людий. Шкода в будинках, полях, городах і сіножатях єсть величезна. До Бродів віддалених від місця хмаролому, наплило тілько води, що залила цілу ул. Зелізничу.

— Щасливий батько. Звістний американьский властитель менажерії, Босток, мав сина, котрого здібности не робили ему великої надії. Він вислав его длятого під опікою свого дуже здібного секретаря в сьвіт, щоби він набрав ся трохи розуму і досьвіду.

— Уважайте на то, щоби-сте могли зробити з него якогось трохи розумнїйшого — просив Босток свого секретаря. — А відтак і дивіть ся, щоби-сте придбали щось нового для менажерії.

Що до сего послїдного припорученя, то подорож зовсім не удала ся, бо секретар вернув з порожними руками. Відданий ему в опіку син властителя менажерії ще не вернув був, бо лишив ся був в Парижи, щоби там на на власну руку „учити ся розуму і набирати досьвіду“.

Небавком опісля застав секретар старого в его бюрі з депешою в руках, котру він урадований показав ему і замітив: Хлопчище преці не такий дурний, як нам здавало ся. От, видите! Відкрив в Парижи новий рід павіяна і має надію, що купить его за пятьсот долярів. Пішлю ему зараз гроші, бо щось такого якраз би нам придало ся.

В кілька днів опісля застав секретар свого шефа знов з депешою в руці. Сим разом старий аж не знав, що собі робити з радости.

— Ну, щож такого нині?

— О — відповів Босток урадований — хлопчище хитрїйший від нас обох. Читайте!

Депеша звучала: „Гроші одержав, павіян погиб“.

Телеграми.

Відень 24 червня. Палата послів вибрала комісиї: ветеринарийну (з 26 членів) і для справ персоналу урядничого (з 52 членів), а крім того відбули ся доповняючі вибори до комісий господарчої і ненарушимости посольскої. Опісля вела ся дальша дискусия буджетова. Ческ. социяльний демократ Вінтер заявив, що социялісти тим менше можуть голосувати за буджетом, позаяк він має характер визначно клясовий.

Відень 24 червня. В палаті послів зголосили внесеня пп. Адлер, Немец, Дашиньский, Піттоні і Вітик в справі зміни §. 55 державного закона о школах народних. Інтерпеляциї внесли: п. Колесса в справі вимкових заряджень чортківским старостволм в справі ярмарку в Улашківцях, п. Малер в тій самій справі, п. Бачиньский в справі конфіскати якоїсь рускої часописи і п. Морачевский в справі надужитя власти урядової львівскою дирекциєю зелізниць державних.

Петербург 24 червня. З Іркутска доносять, що недалеко від того міста якісь зачаєні люди напали на почту, зранили 2 кондукторів і зрабували 2 мішки з 4 пудами золота вартости 67.000 рублів.

Петербург 24 червня. Правительство надало концесию на будову зелїзниці з Москви до Ревля Довгота лінії виносить 850 кільометрів. Синдикат складає ся головно з заграничного капіталу.

Льондон 24 червня. До часописий доносять з Тегерану, що оборонців парляменту в мечету розігнав огонь артилерії. Перед тим вибух бомби покалічив козаків і зробив одну пушку нездатною до ужитку. Бомбардоване тревало до 3 год. по полудни. Загалом убито і зранено 70 осіб. Всїх визначних членів партиї народної, численних послів і членів духовеньства арештовано. При рабованю міста не пощаджено і европейскої стациї. Тегеран знаходить ся тепер в руках российского ґенерала Ліяцова, котрий єсть комендантом кавалериї Чужі посольства не знаходять ся в небезпечности. Збуренє великого мечету підчас бомбардованя розярило жителів міста до крайности Шахови дуже трудно опанувати ситуацию.

Ню Йорк 24 червня. Заступник секретаря державного для справ военних Олівер заявив, що президет Розвельт наміряє утворити постійну армію з 250.000 мужа з 8 корпусах припускаючи, що конґрес ухвалить средства а край дасть рекруга. Армія та має складати ся з головного корпуса, котрий би перевисшав силу теперішної армії та з охотників, які образували би ся в 8 таборах.

Ціна збіжа у Львові.

дня 23 червня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12·10	до	12·30
Жито	10·20	до	10·40
Овес	6·30	до	6·50
Ячмінь пашний	6·30	до	6·50
Ячмінь броварний	7·—	до	7·40

За редакцию відповідає: **Адам Краховецкий**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефон ч. 527).